

A vadgalambok és a verebek

Élt egyszer egy kis parasztházban egy jószívű asszony, aki nagyon szerette a madarakat. Ezért mindennap magot szórt a tornácára, hogy odarepüljenek és gyönyörködhesen bennük.

Egyik nap a tornáccal szemközt lévő fán megpihent két vadgalamb és egy csapat veréb. Látta az asszony a madarakat, s mindjárt hozott is nekik ízletes búzaszemeket. A két vadgalamb nyomban a tornácsra szállt, de amikor a verebek is lecsaptak volna a finom falatokra, így kiáltottak:

- Ugyan, ti rusnya népség! Mit képzeltetek magatokról? Mi urak vagyunk, bennünket illet a java! Ha befejeztük, a maradék a tiétek lehet!

Meg sem moccantak hát a verebek, hanem vártak a sorukra. A két vadgalamb azonban ugyanazt a kövér búzaszemet szemelte ki magának.

- Ez az enyém! – kiáltotta az egyik.
- Hogyisne! Engem illet! – szólt a másik.

Szó szót követett, s úgy összevesztek az egy szem kövér búzán, hogy nyomban összeverekedtek.

Bezzeg a fán ülő verebek megunták a sok vitát, veszekedést. Rögvest lecsaptak az ott maradt magokra. Hamar belaktak belőle, nem válogatták a kövér és sovány szemeket. Egyformán finom volt mindegyik, s úgy jóllaktak, mint a duda. A két galamb meg azóta is veszekedik az egy szem kövér magon, ha meg nem unta.

Magyar népmese

